

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074875632/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

Desuden, Jacob von Tyboe er kun et halvt morsomt Stykke. Lystigheden kulminerer allerede i anden Akt. Naar man har set den store Scene mellem Storpraleren og Snyltegæsten — en Scene, der har moret alle Folkedrag Aarhundreder igennem paa alle Sprog fra Indien til Danmark — saa føles Resten laugsommelig. Der krævedes i hvert Fald et raskere og livfuldere Spil end det kgl. Teater i adskillige Roller evner.

Alligevel er der som bekendt meget Udmærket at se i *Jacob v. Tyboe*. Forrest staar selvfølgelig Hr. Olaf Poulsens geniale Oldfux. Rollen er vel i og for sig komisk, men den vokser under Poulsens Hænder til det Sublime. Og dog er ikke den Vittighed, hvormed Poulsen forstaar og betoner Replikkerne, det Bedste i hans Fremstilling. Nej, hans Ævne til at give Mennesket i Oldfux, til at vise os en veritabel Snyltegæst, en sveden og halvsjofel Dagtyv, hvis Kløgt løskøber hans Lumpenhed — Ævnen til at levendegøre den klassiske Type er det, som gør Poulsen til en fremragende Kunstner. En eneste Indvending kan der rettes mod Spillet: denne Oldfux giver lidt for tydeligt Besked til Publikum om, at han har Tyboe til Bedste. Vi læser tilstrækkeligt Mandens Skalkagtighed ud af den fordægtige Mine, hvormed han med det ene sammenknebne Øje betragter Tyboe — vi behøver ikke det satiriske Smil, hvormed han kigger ud til Publikum, idet han vender